

turlig var Folkethinget anvist til at hævde Stattebevillingsretten overfor en ministeriel Fremførd, hvis Godkjendelse forekom os ensbetydende med en Opgivelse af selve det konstitutionelle Livs Grundbetingelser. Ved at forfatte det Finantslovsforslag, hvori Ministeriet søgte Godkjendelse paa de uhjemlet foretagne Udgifter og Oppebørser, vilde Folkethinget paa den eftertrykkeligste Maade have sat sin Modstand mod Ministeriets Forsøg paa at unddrage sig Bevillingsmagtens Indflydelse. I Forsvindelse dermed erklærede vi os imod at give dette Ministerium nogen som helst Bevilling i Finantsaaret, der gik ud over Dækningen af de løbende Udgifter i en saadan Tid, som maatte anses fornøden til Forberedelsen af et Ministerkifte eller Foretagelsen af nye Balg.

Folkethingets Flertal foretrak imidlertid en anden Vej. Man sendte Ministeriets Finantslov til 2den Behandling og vedtog den 8de November en midlertidig Finantslov, hvorved Ministeriet fik Hjemmel, først til Kalenderaarets og siden til Finantsaarets Udgang, til at bestyre Landets Finantsvæsen indenfor de samme Grændser, som Ministeriet selv havde affrukket i den saakaldte provisoriske Finantslov, hvorved altsaa Folkethinget opgav de Stridsspørgsmaal, der under Behandlingen af Finantsloven for 1877—78 havde ligget Ministeriet og Thinget imellem. Ligesom det var os klart, at disse Afstemninger maatte føre til en fortsat Forhandling med Ministeriet ogsaa om Finantsloven for det følgende Aar, saaledes have vi heller ikke overset, at den Indflydelse, vi og de Medlemmer af Folkethinget, der sluttede sig til vor Opfattelse, kunde vente at øve paa disse Forhandlinger, maatte blive af meget underordnet Betydning. Afgjørelsen tilkom det Flertal, der havde samlet sig om de nævnte Afstemninger.

Vor Holdning i Finantsudvalget har været præget af denne Opfattelse. Overfor den alvorlige og for vor Frihed faretruende Situation, som betegnes ved det nuværende Regjeringssystem, har Afveielser af Finantslovens Detailler ikke den sædvanlige Betydning. Spørgsmaalet om noget Mere eller noget Mindre paa en eller anden løbende Udgiftspost træder med Nødvendighed i Baggrunden, saalænge den almindelige politiske Stilling er af en saa usædvanlig Beskaffenhed. Vi have derfor ikke anset dette Tidspunkt for egnet til at fremdrage Spørgsmaal, som vi under andre Forhold ikke vilde have undladt at henlede Thingets Opmærksomhed paa, og vi have i det Hele undladt at tage en Særstilling, hvor dette forekom os foreneligt med de Grundsatninger, vi hidtil have foresøgt. En saadan tilbagekruffen Stilling har saa meget mere syntes os paabuden af de givne Forhold, som vi ikke have ønsket at gribe ind i Ledelsen af en Politik, hvis Maal ikke er os klart, og hvis Midler vi derfor savne Forudsætningerne for at vurdere. Hertil kommer endnu, at en væsentlig Del af Udvalgets Forhandlinger ved en Fremgangsmaade, der ikke hidtil har været Praxis, ere blevne forberedte udenfor Udvalget.

Saad særlig de Punkter angaar, hvorpaa Ministeriet byggede sin Konflikt med Folkethinget, havde de to, vedrørende Theatrets Forhold og Skolelærernes Lønningstillæg, allerede ved Forhandlingerne i Fællesudvalget tabt deres af Ministeriet paastaede Uantagelighed.

Angaaende Theatret blev der vel i Fjor i Fællesudvalget fremsat et lignende Forslag som det, Flertallet nu opstiller, men dette Forslag fremkom den Gang som en Indrømmelse for at fremme Enighed om Finantsloven og for at opnaa andre Fordele paa denne. Som Spørgsmaalet nu foreligger, maa Forslaget bedømmes i og for sig. Det stiller sig da for os noget tvivlsomt, hvorvidt Fordele ville opveie Ulemperne ved Forslaget, eller om den ønskede Forbedring i dette Forhold ikke lettere maatte kunne opnaas paa anden Maade. Vi have derfor forbeholdt os vor Stilling til dette Punkt indtil vi mulig ved de videre Forhandlinger om Sagen kunne vinde den nu sønede Vejledning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønningstillæg til Skolelærerne ere vi i Realiteten enige med det øvrige Udvalg.

Om de to tilbagestaaende Punkter skulle vi bemærke Følgende. Spørgsmaalet om Kronborg Amtstue, det vil sige, om Folkethingets Ret til at medvirke ved Fastsættelsen af den konstituerede Amtsforsvalters Lønning, betragte vi som opgivet fra Flertallets Side. Derom skulle vi i Overensstemmelse med vor ovenfor forklarede Stilling ikke udtale os. Naar Flertallet begrunder sin Stilling til dette Punkt ved at henvise til Indbringelsen af et særligt Lovforslag om en anden Sag, Amtstueforholdenes endelige Ordning i det paagældende Amt, da kunne vi saa meget mindre billige denne Drovei, som det indbragte Forslag væsentlig fjerner sig fra Folkethingets tidligere Standpunkt i denne Sag.